

Sme tu sami?

Každý z nás si už položil túto otázku. V skutočnosti si ju kladieme pravidelne, od útleho detstva. Keď sa prvý krát v tme objavili temné siluety. Keď sa prvý krát z ničoho nič zabuchli dvere. Keď pod posteľou dýchal neznámy tvor.

Nikdy sme si ju neprestali klásť - keď sme na zátylkoch cítili studený dych a počuli tichučké kroky, aj keď za nami nikto nebol, keď nás v noci zobudil šepotavý hlas, ktorý zmizol, len čo sme otvorili oči. Položili sme otázku. Sme tu sami?

Ja sám som sa ju dnes opýtal trikrát. Trikrát som zaváhal, zapochyboval. Trikrát som sa bál. A tak som si kládol otázku.

*

Bol mrazivý december. Vietor ma štipal na lícach a vločky sa zachytávali v mojich mihalniciach. Kráčať som domov. Sneh mi praskal pod nohami a za sebou som zanechával čierne stopy, z úst mi vychádzala para, skrehli mi prsty na nohách. Nevedel som sa dočkať príchodu domov, horúcej šálky a pohodlia.

Bol to deň ako každý iný.

Takmer. Niečo bolo totiž inak...

Prázdnota ulíc bola sklúčujúca. Ticho, ktoré vládlo, ohlušujúce. Tiene sa podivne predlžovali a v kútiku môjho zorného poľa akoby čosi cíhalo. Pokrútil som hlavou a pridal do kroku.

Sneh mi škripal pod nohami stále rovnako a z úst mi stále vychádzala para, ako zvyšky mojej odvahy stúpala k tmavošedému nebu. Nikde nebolo živej duše, len siluety čiernych, holých stromov, kývajúcich sa vo vetre. No pod nimi sa čosimihalo.

Krdeľ havranov sedel pod stromom, čierne čierne perie rezalo do očí na bielom, zasneženom podklade. Každý jeden pár ich jastrivých, jantárových očí mi ťal do duše. Neodvrátili zrak.

Nehybne, nezvučne stáli a hľadeli. Neprestávali hľadiet'. Mrazivo, ostro, vyzývavo. Stáli a pozorovali. Majestátne, neohrozene a desivo. Až pokým najväčší z nich neupriamil pohľad na niečo za mnou. Ticho ohlušujúco preťal jeho škrekot, keď sa vznášal k oblohe. Krdeľ zaškriekal, echo nieslo ich hlasy do diaľky a vlasy na tele vstávali dupkom. Roztiahli krídla. V snežnom víre temného peria, žltých očí a krákania zmizli v oblakoch.

Obzrel som sa za seba.

Bol som sám.

*

Druhýkrát som už sedel v obývačke. Skrehnuté prsty som liečil šálkou čaju a jeho dúškami som sa snažil upokojiť svoju rozbúrenú dušu. Obraz jantárových očí sa mi javil v mysli, len čo som zavrel viečka. Boli to pre mňa ťažké časy. Kreslo vedľa mňa, prázdne. Vankúš nenapravený. Nedoštrikovaný šál na opierke. V kozube horel oheň, ale jeho teplo nepreniklo do môjho tela.

Iba som sedel a hľadel som. V mysli príliš veľa smútku, bolesti a otázok. Nádej – či želanie – aby som ju znova videl ma pustošilo zvnútra. Moje zoschnuté srdce horké dúšky čaju nevylicili.

Odrazu som na zátylku pocítil chlad. Zimomriavky a neodbytné škemranie môjho podvedomia sa nedali prehliadať. Obzrel som sa po miestnosti v túžbe zistiť, čo ma tak znepokojilo.

No nič som nevidel.

Oheň praskal v kozube, jeho tiene tancovali na kobercoch a para zo šálky stúpala nemenne. Vzápätí som ju však zahliadol. Dívala sa na mňa. Celý ten čas sa dívala. Nemrkala.

Nedýchala. V duši mi rozliala chlad.

Kolená ma samé postavili. Triasli sa. Moja myseľ však bola vo vlastnom otupení, zahmlená, zdesená. Nohy ma samé niesli. Necítil som kroky – bolo to akoby som sa vznášal. Omámený jej pohľadom. Priam v hypnotickom stave. Už som nedýchal ani ja. Bol som tak blízko. Vystrel som ruku. Iba letný dotyk. Položil som dlaň na jej líce. Bolo chladné, nerovné, neživé. Neuhla pohľadom. Hľadela mi do duše.

Sprudka som vydýchol. Pustil som šálku, v náhlom dese som sa potreboval dostať z miestnosti. Pred prahom som však zamrzol. Potreboval som sa ešte raz pozrieť. Cez rameno som na ňuvrhol posledný, letný pohľad.

Jej štetcom namaľované oči ma pozorovali z plátna, nespúšťajúc ma z pohľadu, ani keď som jej stál chrbtom.

Bol som sám?

S tieňom na duši, ako s balvanom som sa náhlil do izby. Padla už noc, ale nenamáhal som sa zažívať svetlá. V temných rohoch predou mnou svietili havranie jastrivé oči a za mnou číhali oči milej. Zakopával som a padal som, ale nezastavoval som sa. Nemohol som. Vôkol sa ozývalo hučanie, divé bubnovanie môjho srdca. Šumelo ticho, krv zunela v žilách, miestnosť dýchala. Hýbali sa veci, ktoré by inak mali stáť. Za rohom čierny, temný prízrak. Kľetka sa zvierala, steny krvácali, v srdci diera. Hnaný ako zviera, bol som menší a menší, či to naopak? Gigantické steny. Čakal som na zázrak.

A zrazu – odraz. Číry odraz v tom zmútenom svete. Oči prázdne, bez duše, hľadeli na mňa rozovreté. Dych sa mi zastavil a s ním aj svet. Niečo som vedel. Odpoveď. Ako som klesal k zemi, vedel som.

V zrkadle mi oči povedali.

Nikdy som nebol sám.